

Жалбоподателя В.Т.Ц. от гр. Габрово е обжалвал Наказателно постановление № 35-0002131, издадено на 07.08.2023 година от Директор на РД „Автомобилна администрация“ Плевен при ИА „АА“ към МТИТС София, с което за нарушение по чл. 43, т. 2, б. „Б“ от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 година за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, издадена от Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията (обн. ДВ бр. 104/27.12.2011 г., в сила от 1.01.2012 г.; изм. и доп. бр. 99 от 14.12.2012 г., бр. 73/02.09.2014 г., в сила от 01.09.2014 г., бр. 40/27.05.2016 г., в сила от 27.05.2016 г., бр. 38 от 08.05.2018 г., в сила от 20.05.2018 г., бр. 80 от 11.09.2020 г., в сила от 12.11.2020 г., попр., бр. 84 от 29.09.2020 г.; изм. с Решение № 3934 на ВАС на РБ от 29.03.2021 г. - бр. 76/23.09.2022 г., в сила от 23.09.2022 г.; изм. и доп. бр. 88/20.10.2023 г., в сила от 20.10.2023 г.), на същия е наложена глоба в размер на сумата от 1500 лева, въз основа на чл. 178а, ал. 7, т. 1 от ЗДвП. По съображения, изложени в подадената жалба и развити в рамките на проведеното по делото съдебно заседание посредством процесуален представител, който е упълномощил според предвидения за това ред, жалбоподателя е счел постановлението за незаконосъобразно и го е обжалвал като такова с искания за неговата отмяна, заедно с всички законни последици, които произтичат от това. Те включват и разноски, заплатени на този процесуален представител, чието присъждане се иска въз основа на предвиденото в ЗАНН.

Ответната по жалба страна е била редовно призована, но не е изпратила упълномощен процесуален представител за разглеждането на делото. В писмото, което придружава подадената жалба до съда, от същата е направено предложение за оставяне на жалбата без уважение, както и за потвърждаване на атакуваното чрез нея постановление като правилно и законосъобразно. Освен посоченото предложение, тази страна е направила и искане за намаляване (поради прекомерност) на заплатения адвокатски хонорар в случай, че същия надвишава минималния размер, предвиден в действащата нормативна база по отношение на него.

След като съпостави събраните при производството писмени и гласни доказателствени материали, съдът намери за установено следното от фактическа страна:

На 05.10.2022 година жалбоподателя В.Ц. е работел като диагностик на МПС в пункт за извършване на периодични технически прегледи за проверка на техническата изправност на ППС, който към тази дата се е намирал на ул. „Орловска“ № 167 в гр. Габрово.

На 05.06.2023 година, в сградата на ОО „АА“ – Габрово, находяща се на ул. „Стефан Караджа“ № 5 в същото населено място, служител на РД „АА“ Плевен (св. С.Д.) е съставил акт за установяване на административно нарушение против жалбоподателя В.Ц.. Въз основа на данните, които са били отразени в служебно изпратения му от РД „АА“ Плевен оптичен носител на информация, този свидетел е приел, че жалбоподателя е осъществил състав на нарушение по чл. 43, т. 2, б. „Б“ от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г., тъй като в качеството си на председател на комисия (диагностик МПС), на 05.10.2022 година, в пункта за извършване на периодични технически прегледи за проверка на техническата изправност на ППС, който се е намирал на ул. „Орловска“ № 167 в гр. Габрово, същия е допуснал за движение по пътищата за обществено ползване лек автомобил „Мерцедес 190Д“ с рег. № ЕВ 49-94 АМ, на който не е бил извършен физически и визуален преглед на кормилно управление, шаси и оборудване към него. Акта е бил съставен в присъствието на жалбоподателя В.Ц., на който е бил и връчен, и това на И.К. – друг служител на РД „АА“ Плевен, който е бил свидетел единствено при съставянето на самия акт за нарушението. Въз основа на този акт на 07.08.2023 година от Директора на РД „АА“ Плевен е издадено и описаното по-горе наказателно постановление, което се явява предмет на обжалване по настоящото дело.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна :

Данните, отразени в разписката към приложения на л. 7 по делото екземпляр на наказателното постановление водят до заключение, че то е било получено от жалбоподателя на 10.08.2023 година. Жалбата (според отразените дата и входящ номер) против него е постъпила при наказващия орган на 24.08.2023 г., или на последния ден от предвидения с чл. 59, ал. 2 от ЗАН четиринадесет дневен срок за обжалване, започнал (съобразно правилата на чл. 84 от ЗАНН и чл. 183, ал. 2 от НПК) да тече от деня, следващ датата за неговото получаване. С оглед на изложеното и поради обстоятелството, че е подадена от страна на правоимащо лице, тя следва да се приеме за процесуално допустима, а разгледана по същество – и за основателна по отношение на искането за отмяна на наказателното постановление.

В обстоятелствената част на акта и наказателното постановление са отразени констатации, според които жалбоподателя (като диагностик МПС) е допуснал за движение по пътищата за обществено ползване лек автомобил „Мерцедес 190Д” с Рег. № ЕВ 49-94 АМ, на който не е бил извършен физически и визуален преглед на кормилно управление, шаси и оборудване към него. Базирания във връзка с тези констатации извод е основан на данни, които са приети за установени от приложения към акта оптичен носител на информация. При визуалното възпроизвеждане на същия в съдебната зала в присъствието на страните и на актосъставителя С.Д., се установи, че нито един от двата видеофайла, записани върху него, не съдържа в себе си данни, които да установяват начина, по който е приключил проведения технически преглед на лекия автомобил с Рег. № ЕВ 49-94 АМ, както и конкретния час, в който той е напуснал пункта след края на този преглед. Доколкото това е така, а заради липсата на посочените данни не би могло да се счита за доказано, че МПС е било допуснато за движение до пътищата за обществено ползване без проведен физически и визуален преглед на кормилното управление, шасито и оборудването към него, следва да се заключи, че наличието на самото извършено нарушение не е установено по предвидения от закона ред. При това положение и щом като неговото съществуване не намира опора и в отразеното в приложения на л. 13 писмени материали, следва да се приеме, че административно-наказателната отговорност на жалбоподателя е била реализирана с разрез с предвидените изисквания, тъй тя би могла да се ангажира само при наличието на доказани действия или конкретно бездействие на жалбоподателя Ц., които са нарушили установения ред на държавното управление, извършени са виновно и са били обявени за наказуеми с административно наказание, налагано по административен ред, а приложения доказателства не сочат за съществуването на такива от негова страна. Поради това искането за отмяна на наказателното постановление се явява основателно и като такова следва да се уважи.

Предвид изложените съображения съдът прие, че обжалваното наказателно постановление следва да се отмени. Въз основа на това, с оглед на изрично направеното искане и представените в негова подкрепа писмени доказателства, намери, че (съобразно влезлите в сила изменения в нормативната база и предвиденото в нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН) ответната по жалба страна ще следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя стойността на разностите, направени (според приложения на л. 4 договор за правна защита и съдействие) от него във връзка с упълномощаване на процесуален представител – адвокат от АК Габрово, който не само, че е изготвил жалбата против наказателното постановление, но и го е представлявал в рамките на производството по настоящото дело. Вписаната в същия сума не надвишава, а се явява под минималния размер на възнаграждението за съответния вид дело, предвидено в чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията на тази норма съобразно ДВ бр. 88/2022 г.), а като се базира на това обстоятелство и на вида на самото осъществено процесуално представителство, което съответства на фактическата и правна сложност на делото, съдът прие, че направеното искане за неговото намаляване не би могло да се уважи. При тези съображения прие, че ответната по жалба страна ще следва да

заплати на жалбоподателя Ц. действително направените разноси, възлизащи на сумата от 350 лева.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: .....